

Convoale de camioane și căruțe sosesc mereu la baza de recepție. Sacii pîntecoși se dezleagă și sondele de luat probe se aprofundă în boabele dolofane. Cîntarele n-au pic de odihnă.

După ce totul a fost cîntărit, analizat, clasificat, e rîndul contabilului Ștefan Badircea să pună scriptele la punct, să dispună trecerea a sute de mii de lei în contul colectivelor. Toate produsele contractate, care intră aici la baza de la Videle, au crescut pe holde colectiviste, din muncă unită.

Prima chitanță

În ziua de 6 iulie s-a oprit în fața bazei de la Videle primul transport de grîu. Din prima căruță, coborînd încet, tacticos, ferind cu grijă steagul roșu înfipt printre saci, Toma Iulian, președintele colectivei din

LA O BAZĂ DE RECEPȚIE

Furculești. L-a întâmpinat șeful bazei, Dumitru Rusu :

— Bine ați venit, tovarăși, și vă felicităm !

Nu a întrebat nimeni pentru ce anume se cuveneau felicitări colectivităților din Furculești. Se știa. E mare cinste să fii primul la predat cerealele contractate. Prima chitanță, chitanța cu numărul 1, înmînată reprezentanților gospodării agricole colective „Tudor Vladimirescu”, a fost cu grijă împăturită și se va păstra ca unul din cele mai scumpe documente ale colectivei. Fiindcă chitanța nr. 1 este documentul nr. 1 al victoriilor colectivităților de aici. Ea o să le amintească mereu că în anul întâi de muncă colectivă au obținut cu 400 kg grîu mai mult la hectar decît atunci cînd au muncit pămîntul ca întovărășiți, că au avut cîntecul de a fi dobîndit chitanța nr. 1, fiind primii la predarea în întregime a grîului contractat, că au obținut de pe acest grîu o sumă frumoasă : circa 120.000 lei.

Un schimb de experiență la ușa laboratorului

Zece minute durează pînă se fac probele grîului. Acest timp, însă, delegaților li se pare mai lung. Așa se întîmplă cînd ești stăpînit de emoție. Cei ce au adus grîul la bază, i-au văgheat creșterea, i-au ocrotit de dăunători, iar emoția și nerăbdarea de a ști cit mai repede calitatea lui e firească. De aceea, în micul cerc din fața laboratorului, mai tîrziu și buluc de oameni. Urmînd pe furis mișcările laboranților Niță Iulian și Stan Gongoră, în așteptarea rezultatului mult dorit, se încing aprinse discuții.

— Voi cum ați ieșit anul acesta? — l-a întrebat delegatul colectivului din Mirșa, Ion Coloianu, pe Chițu Stancu, președintele gospodăriei din Goleasca.

Astfel se porni un interesant schimb de păreri.

E o mare plăcere cînd poți povesti despre rezultate bune. Coloianu arăta că colectiva lor a devenit de două ori mai mare, în urma înscrierii familiilor de întovărășiți, că au însă-

Se cîntărește grîul la baza de recepție. Ion Mihuț și Ion Ciurdar sînt mindri că gospodăria lor, „Al. I. Cuza” din Siclău, raionul Criș, și-a îndeplinit obligațiile contractuale

mințat cu grîu 800 hectare. Vorbi despre preocupările colectivităților de a mări sectorul zootehnic, despre faptul că porumbul este foarte frumos. Cît despre grîu, au fost amîndoi de părere că nu-i de ajuns să se ia de la bază semințe de bună calitate.

— Uite, și în Raportul tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la plenara recentă se arată necesitatea îngrășării solurilor. Noi, spunea candidatul de partid Coloianu, n-am obținut atîta grîu cît trebuia, fiindcă nu toate terenurile le-am avut la fel de bune.

Cîteva socoteli...

Să fii delegat de convoi e un lucru de răspundere.

Gospodăria agricolă colectivă „1 Mai” din comuna Grătia, l-a delegat pe Stelian N. Stănciuc să aducă la îndeplinire predarea grîului contractat. Stănciuc s-a bucurat de această cinste, dar într-un fel a fost pus în incurcătură. El nu este om vorbăreț, iar la bază vin fel de fel de oameni, care pun mereu întrebări, sînt curioși să afle ce au făcut vecinii. La început s-a descurcat,

povestind oamenilor că face parte din brigada lui Sandu Nicolae, care-i una din brigăzile fruntașe. Apoi a trebuit să răspundă și la alte întrebări, care l-au obligat să facă o mulțime de socoteli. Pînă acum, gospodăria lui individuală nu-i prea dădea de furcă în această privință. Cifrele cu care avea de-a face nu erau decît de ordinul sutelor sau miilor. Acum, însă, în gospodăria colectivă are de-a face cu socoteli de sute de mii de lei.

— Cîți lei o să primești voi la zîmuncă ?

— Să vedem. Planificat e 18 lei, bașca produse. Grîu se pare că vom primi mai mult decît s-a planificat. Eu, în orice caz, o să duc acasă de vreo două ori și ceva mai multe bucate decît atunci cînd eram individual.

— Da' camionul de mult l-ați luat ?

— De astă-primăvară. Începe aducem cu el grîul, iar la întoarcere în comună lemne de ars cărămizi. Construim. Grajduri, magazii, de, ca tot omul...

★

Seara tîrziu, munca la bază se ostiește, ca să înceapă din nou, a doua zi.

Operația de predare a produselor contractate este un fapt cit se poate de simplu. Dar conștiința împlinirii unui act patriotic îi imprimă și în nădăd sărbătorească de zile mari.

E. MARTON

ÎNNOIRE REPORTAJ IN VERSURI

Eu nu știu năierii, cînd plutesc ușor
cite le arată marea-n drumul lor.

Nu-mi fu dat timonei să li fiu strășer.
Eu strunesc volanul, cîmpului năier.

Alte mări privirea darnic îmi desfată
cînd mașina taie stepa vălurată !

Ape mari de grîne galbene-verzui
în tălăzuire, cite vrei văzui.

Știu cum din piraie ele an de an
ni se înfrățiră devenind ocean.

Cine-n largu-acesta virșile-și aține
cu folos le scoate și de roade pline.

Se prefiră zorii. Satul se trezește.
Stivuiți sînt sacii. „Hai șofer, pornește !”

Stepa mea cea dragă-mi ride prin parbriz.
De pelin și finuri vine-un dulce iz.

Drumul se așterne panglică de-asfalt ;
prin hîrtoape astăzi n-am cum să mai salt.

Îmi aduc aminte... Stam în car pe-o rină,
Tata pe de lături : „Hai Ioane, mină !”

Cu doi saci de grîne o luam iavaș.
Greu mai era drumul pînă la oraș !

Calea, speculantul ne-o tăia-n obor,
iar la-ntors acasă, domnul perceptor.

Șleaurile negre unde sînt acum ?
Au pierit cu vremea-ntocmai ca un fum.

Eu dădui biciușca pe volan în schimb.
Nu mă mai hurducăi. Zbor. Țînesc. Mă plimb.

Printre cele holde unduite-n mări
întîlnesc în cale-mi alte așezări.

Uliți noi. Lumină. Amiroase-a pîne
pretutindeni. Omul face din azi, mâine.

Iată și orașul. Fac numărătoare :
coșuri de uzină cite cresc sub soare ?

Dragi îmi sînt și-aproape ; se-nmulțesc mereu
și cu ele-o dată am crescut și eu.

N. CULCEA

Solista vocală Marioara Precup și trișcarii din Leșu, regiunea Cluj

2.200 este numărul celor mai buni artiști amatori din cei peste o sută de mii care au participat, în regiunile Maramureș, Cluj, Banat și Crișana, la cel de-al VI-lea concurs al formațiilor artistice ale căminelor culturale, colturilor roșii din g.a.c. și caselor raionale de cultură. 2.200 de coriști, dansatori, membri ai brigăzilor artistice de agitație și soliști au sosit la Oradea cu prilejul fazei interregionale să se întrecă în măiestrie. Ei erau reprezentanții celor 359 de coruri din regiunea Cluj, al celor 947 de formații artistice din regiunea Crișana, ai celor 29.209 de artiști amatori din regiunea Maramureș și ai zecilor de mij din regiunea Banat. O adevărată armată de entuziaști, soldați ai frumosului, luptători pe frontul ARTEL.

În anul 1857, o mină de iobagi — paisprezece la număr — au alcătuit la Chizătău un cor. Ce i-o fi îndemnat pe acei țărani bănățeni să lase, în puținele lor ore libere, sapa și hîrlețul și să cînte? Obida zilelor de chin, trițul înalt al ciocirlei, freamătul trist al frunzelor arse de apusul toamnei?

Astăzi, 115 țărani colectivști din Chizătău au adus pe scena Teatrului de Stat din Oradea bucuria vieții lor noi, dragostea pentru cel care le-a deschis porțile viitorului luminos: Partidul. În 1889 — Iosif Vulcan, întemeietorul revistei „Familia”, nota: „...lectul real și de mare valoare culturală din ast an a fost excelarea corului plugarilor din Chizătău”. În 1961 — după 62 de ani — în ziarul „Crișana” din Oradea se menționează: „Corul are un repertoriu bogat și variat cu o interpretare artistică demnă de felicitat. Toate acestea le completează mindria și o hărnicie colectivă, munca rednică pe ogorul in-

CINTECUL și JOGUL în COFRE

frățit”. Într-adevăr, merită să vezi cit soare și cită bucurie adunaseră în priviri nepoții și strănepoții iobagilor din 1857!

8 525 680 — 12.000.000

Intr-un cuvînt, „taina milioanelor” cum deosebit de bine și-a intitulat programul brigada artistică de agitație a căminului cultural din Rominaș-Cluj. Cifrele de mai sus reprezintă creșterea fondului de bază al gospodăriei agricole colective din Sintana-Crișana între anii 1959-1961. Lupta aceasta pentru întărirea economico-organizatorică a gospodăriei lor agricole colective, pentru mărirea fondului de bază, a fost tema principală a majorității brigăzilor prezente pe scena fazei interregionale

de la Oradea. Brigada artistică de agitație din Sintana-Oradea, laureată a celui de al V-lea concurs, a făcut o sugestivă incursiune în trecut și viitor.

De la 5 la 70

De la copilul de 5 ani, pînă la bătrînul de 70, acestea au fost... limitele de vîrstă ale dansatorilor care au jucat la Oradea. O deosebit de frumoasă impresie au lăsat bărbuncarii din Fărău-Cluj, formația de dansuri din Giurtelec-Crișana, cea din Teregova-Banat precum și cea de dansuri maghiare din Inuc-Cluj. A fost o adevărată trecere în revistă a celor mai frumoase dansuri din nord-vestul țării. Păcat — și aceasta au spus-o în unanimitate și juriul și spectatorii — că din regiunea Maramureș nu s-a prezentat nici un dans oșănesc.

Cu el s-ar fi întregit minunatul și variatul tablou al jocurilor și portului popular de pe acele meleaguri. Un fapt demn de menționat: dansatorilor din Teregova le-a cîntat un taraf alcătuit din șapte frați: fiii unui lăutar bănățean binecunoscut prin părțile locului: Moș Pavel Radu.

Cu nenumărate aplauze au fost petrecuți în tot timpul fazei interregionale de la Oradea artiștii amatori. Entuziasmul și dragostea nu pot fi materializate în cifre. Cîteva mii de spectatori au aplaudat din tot sufletul pe membrii formațiilor căminelor culturale, colturilor roșii ale gospodăriilor agricole colective și caselor raionale de cultură veniți la Oradea, exprimîndu-și totodată fierbintea lor recunoștință față de partid, cel care a deschis drum larg bucuriei în patria noastră.

JULIU RAȚIU

Corul Casei raionale de cultură Năsăud, regiunea Cluj

LUCRĂRILE AGRICOLE LA ZI

În întreaga țară campania de recoltare este în plină desfășurare. Pînă la data de 21 iulie a.c., grîul a fost recoltat în proporție de 86 la sută, orzul 84 la sută și mazărea 77 la sută. În regiunile unde culturile s-au copt mai timpuriu, cum sînt București, Dobrogea și Crișana, s-a și terminat recoltatul grîului, orzului și secarei, iar în regiunile Oltenia, Argeș, Galați, Plocești și Banat au mai rămas de recoltat unele suprafețe cu grîu și secară în regiunile de dealuri.

În ultima săptămînă regiunile din nordul Moldovei și Transilvaniei au recoltat 36—45 la sută din întreaga suprafață cultivată cu grîu și secară. Rezultate frumoase au obținut gospodăriile agricole colective din regiunile Suceava, Hunedoara și Cluj, unde munca de recoltare a fost bine organizată. Nu același lucru se poate spune de regiunea Brașov, care a rămas cu mult în urmă față de regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, deși are un climat asemănător.

Dacă recoltatul la grîu, secară, orz și mazăre este avansat în majoritatea regiunilor, treieriișul se tărăgănează nejustificat în multe regiuni, creîndu-se în felul acesta un decalaj destul de mare între seceriș și treieriș. Așa, de exemplu, regiunea Argeș a treierat numai 21 la sută din suprafața recoltată, regiunea Crișana 29 la sută, Maramureș 36 la sută, Oltenia 39 la sută, iar regiunile de nord, care au început recoltatul mai tîrziu, abia au început treieratul mai din suprafața recoltată.

O lucrare agricolă care se desfășoară în bune condiții în regiunile Crișana, Iași, Brașov și Oltenia este recoltatul culturilor furajere anuale și al fînețelor naturale.

Se știe că strîngerea la timp și fără pierderi a recoltei depinde în primul rînd de organizarea muncii, de folosirea din plin a tuturor mijloacelor de lucru. De aceea, gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole rămase în urmă cu recoltarea cerealelor, mazărei și furajelor cultivate sau a fînețelor naturale, trebuie să organizeze astfel munca, încît în următoarele zile să obțină succese însemnate la executarea acestor lucrări.

Treierișul trebuie să înceapă în primele 4—5 zile după începerea recoltatului și nu după terminarea acestuia, cum se procedează încă în unele locuri.

Pe terenurile eliberate, trebuie trecut de îndată la executarea arăturilor adînci de vară, care fie că sînt destinate însămînțării de toamnă, fie că sînt pentru însămînțările de primăvară, constituie garanția unei bune recolte în anul viitor.

Însămînțările în miriști asigură un spor de recoltă și au un mare rol în asigurarea hranei animalelor. De aceea, în perioada aceasta trebuie acordată o mare atenție însămînțării în miriști, cu atît mai mult cu cît în pămînt se găsește destulă umezeală.

Ing. C. BRADEA
din Ministerul Agriculturii

CE SĂ CITIM

AL. GİRNEAȚĂ și M. ALECSESCU

Așa cum s-a prevăzut,
Așa s-a petrecut!

(Eclipsa de Soare din 15 februarie 1961).

(Colecția S.R.S.C.)

În ziua de 15 februarie am asistat la un mare fenomen al naturii: o eclipsă totală de Soare. ce a fost vi-

zibilă pe o mare parte a teritoriului țării noastre. Cu mult înainte, oamenii de știință au prevăzut această eclipsă și au descris în amănunțime cum se va desfășura. Și lucrurile s-au petrecut exact așa cum s-a prevăzut.

Desigur, mulți s-or fi întrebat pe ce date s-au bazat astronomii de au putut prevedea totul cu atîta precizie. Tocmai acestei probleme îi este consacrată broșura recent apărută a lui Al. Gîrneață și M. Alecsescu. Se știe, de pildă, că nu cu mult timp înainte s-a întocmit o hartă în care se indica pentru fiecare localitate din țară dacă eclipsa va fi văzută ca parțială sau ca totală precum și orele corespunzătoare ale desfășurării eclipsei.

Se știe că în afară de eclipsa propriu-zisă, au fost descrise dinainte și fenomenele însoțitoare ce urmau să aibă loc. S-a anunțat de pildă că în timpul eclipsei temperatura va înregistra o scădere treptată pînă la totalitatea eclipsei, ca după aceea ea să înceapă din nou să crească, revenind la starea normală. Pe ce se baza această previziune? Pe constatarea că, în timp ce Soarele urma să fie acoperit treptat de Lună, cantitatea de căldură ajunsă în regiunile umbrite de Lună era tot mai mică.

Broșura mai oferă cititorilor și interesante relatări asupra activității diverselor institute de cercetări astronomice în perioada eclipsei, asupra unor observații efectuate cu acest prilej.

E. A.

E. NICOLESCU și G. CALIMAN

Problema cheie:
Dezarmarea generală și totală

(Colecția S.R.S.C.)

Sume colosale cheltuiesc anual puterile imperialiste pentru cursa înarmării. Ce-ar putea realiza omenirea cu aceste sume? Ce reprezintă ele nu în tunuri, tancuri, bombardiere, crucișătoare, submarine, rachete etc., ci în uzine, fabrici, hrană, îmbrăcăminte, locuințe, medicamente și alte bunuri necesare îmbunătățirii și înfrumusețării vieții

oamenilor? Broșura de față dă răspuns la această întrebare, ilustrînd pe de o parte ce povară grea prezintă pentru omenire cursa înarmării, iar pe de altă parte ce ar însemna dezarmarea generală și totală pentru destinarea încordării internaționale, pentru pace.

Cum ar putea omenirea să curme cursa înarmării, să scape de spectrul groznic al unui măcel mondial pustitor? Răspunsul la această întrebare, fondat pe o analiză științifică multilaterală a situației existente astăzi în lume, este concretizat în istoricele propuneri ale guvernului sovietic privind dezarmarea generală și totală.

Poziția față de dezarmarea generală și totală a devenit piatra de încercare a politicii externe a statelor. În lumina acestui adevăr, broșura prezintă principalele evenimente din ultimii ani, scoțînd în evidență cine este pentru dezarmare și cine este împotriva ei. Prin exemple concludente autorii demonstrează în mod elocvent că unitatea dintre vorbe și fapte, care caracterizează politica țărilor socialiste, se ogîndește pe deplin și în problema dezarmării. Tot prin exemple graitoare cititorul este pe deplin clarificat asupra poziției profund ostile păcii pe care o au puterile imperialiste, care continuă cursa înarmării și desfășoară acțiuni potrivnice păcii și securității popoarelor.

Instantanee din DOCHIA

„De aici am pornit acum nouă ani” — îmi spune Dumitru Tudose, secretarul organizației de bază, arătându-mi o casă modestă într-un peisaj de clădiri noi ce străluceau în razele soarelui de dimineață.

Casa pe care mi-o arăta secretarul fusese primul sediu al gospodăriei. Azi e grădinița de copii.

La locul de unde cu ani în urmă cei din Dochia-Piatra Neamț, au făcut primii pași în larg, ascultăm acum istoria unei gospodării și zumbetul vesel al copiilor care își consumau cu poftă dejunul sub pomii din curte.

— N-a fost de loc ușor la început. Am pornit, cum s-ar zice pe la noi, ca tinerii însurătorii care pornesc de la două linguri. Eram pe atunci puțini, 70 de familii, iar fondul de bază îl număram doar în zeci de mii. Acum priviți în jur, vizitați gospodăria noastră.

Dumitru Tudose mă invită să vizitez gospodăria, însoțind indemnul de un gest larg al minii, de parcă voia să cuprindă și să-mi arate dintr-o dată toată gospodăria, milionară acum.

Multe sînt de văzut și de admirat în gospodărie. Ferma de vaci (108 vaci, 220 tineret și vitele) și de porci, grădina pe 25 de hectare, grajdurile mari, arătoase și turma de oi.

Văzînd atîtea lucruri frumoase îți pui întrebarea: dar stăpînii acestor holde mănoase, ai atîtor bogății, oare cum or fi trăind? Ce schimbări s-au petrecut în acești ani în traiul și gîndirea lor?

Am pornit în sat pentru răspuns. Peisajul nou al satului, aspectul lui exterior spun multe. Pretutîndeni vezi case noi. În curți, grădini cu flori și fîntîni împrejmuite. Ulițe frumoase cu plantații de pomi.

Două case într-o curte

Gheorghe Marcu stă pe uliță, ceva mai sus de sediu, și are două case în curtea sa. Lîngă casa cea nouă, o vilă cu verandă și grădina de flori, se află și una mică și mohorîtă. E casa lui veche, pe care a păstrat-o așa cum a fost, cum a locuit într-însa. Sînt doar cîțiva pași între ele. Dar drumul străbătut de la casa cea veche, la casa cea nouă e un drum mai lung în viața lui Marcu. Pe acest drum și-a îndreptat el spinarea, a învățat să trăiască o viață adevărată și demnă de om.

L-am întîlnit în grădina de flori în care, el, suflet iubitor de frumos, a sădit micșunele, dimițirile și tulpănele, flori de toate culorile care încîntă ochiul. E un om înalt, cu voce domoală, cu privire blîndă și senină ca de copil. M-a poftit să-l vizitez casa.

„Am fost în trecut un om tare necăjit” — rostește el cu vocea domoală. Și în casa cu studio, cu scoarțe frumoase și țgblouri pe pereți, aceste cuvinte sună parcă ar fi un ecou șters, foarte îndepărtat. E, poate, numai o impresie a unui oaspete surprins de ceea ce vede și nu știe ce să privească mai întîi în casa unde fiecare lucrușor glăsuiește de belșug, de gust și de frumusețe.

Am vizitat casa, camera cu cameră. Atîta respect impuneu frumosul și armonia lucrurilor văzute, încît îți venea să calci cît mai ușor, aproape în virful picioarelor, ca nu cumva să deranjezi sau să tulburi liniștea ce domnea peste tot. Într-una din camere am zărit și cărți, vreo sută la număr. E biblioteca familiei Marcu. Biblioteca întregă în mod plăcut aranjamentul și atmosfera camerei. Am notat cîțiva autori și cîteva cărți. Volume din operele lui Lenin, „Mama” de Gorki, „Ivrierea” și „Ana Karenina” de L. Tolstoi, „Descult” de Zaharia Stancu și

altele. Titlurile și autori cărților îmi spuneau mult despre cei ce le citesc. Pe o măsuiță se aflau două cărți. Erau „Setea” de Titus Popovici și Povestirile lui Creangă, pe care tocmai le citeau Gheorghe Marcu și băiatul lui.

Gheorghe Marcu e un om trecut de 40 de ani, dar prima carte din viața a citit-o abia în anul 1949. Azi nu-și mai poate inchipui nici traiul, nici casa fără cărți. De cîte ori are treburi pe la Piatra Neamț sau Bicar, se întoarce cu cîteva cărți. Fie pentru el, fie cadou pentru soție sau băiat.

În casa lui Marcu, pe lîngă bunăstare, frumos și dorința de a citi și a se cultiva, sînt prezente relațiile noi, etica nouă în viața de familie. De creșterea și educarea bă-

in viața lor. La acest lucru m-am gîndit cînd m-am uitat la casa cea veche, mohorîtă și rece ca trecutul acestor oameni. Am avut impresia că între cele două case sînt în timp nu numai cîțiva ani, ci decenii...

Două nunți și două zestre

Vasile Cosma, ciobanul gospodăriei, e cu oile la Ceahlău. Toată viața a fost un om sărac, baci la oile altora. La intrarea în gospodărie, Constantin, băiatul cel mai mare, avea 18 ani și era utemist. Azi e candidat de partid, unul dintre fruntașii gospodăriei, șeful fermei de vaci. Ileana are acum 22 de ani, iar băiatul cel mic, Va-

„Măi băiete, căsnicia nu-i o joacă. Eu fata nu ți-o dau”... Noi am făcut totuși nunta. Socrul a dat zestre fetei cîteva scoarțe și o vacă slabă. Bani n-a avut. După cîtva timp a venit să vadă cum o mai ducem. Venise în casa nouă, pe care o vedeți. Materialul pentru casă, lemnul, chereștea și cărămida, le avusesem pregătite și banii, vreo 9.000 de lei grămadă i-am luat de la gospodărie. Asta a fost zestre mea...

Cu sora mea Ileana la fel s-a întîmplat. Nu știa cum, dar deodată ne-am trezit că Ileana și Mihai al lui Olteanu se iubeau. Tatăl feciorului era și el individual. Și pare-se mai încăpățînat ca socrul meu. Vorbea la fel ca Ion Codreanu, doar cuvintele le schimba. „Pămînt nu, animale

rilor și ale moșierilor. A trăit aproape o viață întreagă într-o casă cu o singură cameră, acoperită cu paie. Aici a crescut cinci copii. Era această casă cea mai pînosită din sat. Cînd veneau ploile cărau acoperișul de paie și Cosoană își însușea pe podea toate vasele pe care le avea ca să adune apa. Azi, casa lui Cosoană e o podoaabă a uliței. Casa încă nu e complet terminată. Mai trebuie s-o tencuiască pe dinafară și vrea să-l pună acoperiș din tablă zincată. Casa e mare, cu verandă și stîlpi, cu o grădina în față. Omul care a trăit într-o singură cameră are azi o casă cu antreu, cu trei camere, bucătărie și o cămăruță de baie. Da, o cameră de baie. Omul în casa cărui a plouat s-a gîndit să aibă o cameră anume rezervată pentru baie.

Familia lui Cosoană, oamei care în trecut n-aveau ce socoti, înregistrează azi tot ce au lucrat, tot ce dobîndesc și tot ce vor cheltui. Ei au un fel de contabilitate în casa Smaranda Cosoană mi-a arătat niște foi de hîrtie cu lucrările efectuate la zi. Am notat cîteva date: 9 mai, plivîț griu = 200 puncte; 13 iunie, prășit porumb = 210 puncte; 27 iulie, secerat orz = 500 puncte.

Smaranda Cosoană mi-a povestit și filmele pe care le-a văzut și de ce i-au plăcut „Adio copilărie” și „Misiunea periculoasă”. Veni și vorba despre treburi gospodărești și femeia aceea vioală, cu ochi negri strălucitori, mi-a înfățișat întreaga metamorfoză a bucurăriei lor. Cu zahărul a început. Cu zahărul pe care atîdată aproape că nu apucă să-l guste.

— E dulce cu adevărat zahărul, nu ca zeama de sfeclă pe care o fierbeam noi în casă ca să mai îndulcim cîtu ceva cu ea.

Atît de amănunțit îmi descria „zahărul” lor din trecut, că la un moment dat își punge buzele, de parcă ai fi simțit și atunci gustul leșetic al zemei de sfeclă.

— Ne place zahărul și azi n-am mai putea trăi fără el. Azi și în cana de apă, cînd bem, punem deseori cîte o lingură de zahăr. Așa ne-am obișnuit.

★

Pe tovarășul Gheorghe Stan, președintele gospodăriei, l-am întîlnit la sediu, seara tîrziu. Discuta cu inginerul și cu cîțiva colectiviști din consiliul de conducere despre unele măsuri luate în lumina Raportului tovarășului Gheorghe Gheorghiu. Deși la plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie— 1 iulie a.c. Am auzit despre urgentarea terminării grajdului pentru 125 vite, a saivanului și a îngrășătoriei de porci, despre mîrlirea șeptelului pînă la 430 de capete în acest an, despre dezvoltarea fermei de păsări.

Gospodăria va face noi pași în dezvoltarea ei, traiul colectivităților se va îmbunătăți neîncetat.

R. IARAI

Casa veche și casa noua a colectivității Gheorghe Marcu.

iatului, soții Marcu se ocupa cu multă atenție. Am văzut grija cu care Gheorghe Marcu se ocupă de copil și acum în timpul vacanței. Dimineața cînd pleca la treabă nu uita să-i amintească ce are de făcut. Seara, tatăl și fiul, discutau ca doi prieteni. Își povesteau reciproc cum și-au petrecut timpul, ce au citit și ce s-a întîmplat. În familia lui Marcu atenția și respectul reciproc sînt cultivate cu mare grijă.

Un fapt mărunț, dar semnificativ: Gheorghe Marcu a promis soției sale că va renunța la fumat. Și-a ținut făgăduiala cu strictețe. Într-o zi, însă, nici n-a observat cum de a aprins o țigară. Soția, aflînd de acest lucru, doar atît i-a spus: „Să știi că m-am supărat”. A trecut mult timp de atunci, dar Gheorghe Marcu ori de cîte ori își aduce aminte, simte o remușcare. „Omul să se respecte, cuvîntul să fie respectat” spune el după o chibzuință îndelungată, vorbind de respectul reciproc dintre soț și soție.

Pe Ecaterina Marcu n-am avut prilejul s-o cunosc. E la o școală de brigadieri la Roman. Dar din atmosfera casei, din florile și frumosul prezent în fiecare colțisor, aș putea reconstitui trăsăturile ei, pe care de altfel le sugerează foarte pregnant și diploma de fruntaș al recolteilor bogate pe care a primit-o în 1954 și pe care am zărit-o pe un perete, alături de tablouri lucrate în sîdel și de carpete colorate.

Gheorghe Marcu e colectivist din 1952. A muncit ca zidar în gospodărie pînă acum doi ani. Ecaterina Marcu a lucrat pînă în 1960 în brigada a șaptea de cîmp și la ferma de păsări. Multe s-au schimbat în acești ani

sute, de 15 ani, utemist, lucrează ca ingrijitor la vișei. În prezent e la o școală de mulgători în Trifeșii. Pe scurt asta e familia comunistului Vasile Cosma fost cioban sărac, baci la oile bogătanilor, unul dintre înflăcărații agitatori ai gospodăriei colective.

Constantin și Ileana și-au luat zborul din casa părintească. Constantin s-a însurat cu fata lui Ion Codreanu, iar Ileana e măritată cu Mihail Olteanu. E interesantă povestea celor două nunți. Mi-a relatat-o Constantin Cosma așa precum s-a întîmplat:

— M-am căsătorit în 1954. Eram de doi ani colectivist într-o gospodărie încă tînără. Socrul meu, Ion Codreanu, nu intrase încă în gospodărie... Să se mărite fata lui cu un colectivist nici nu vroia să audă... Se temea că o să trăim în sărăcie. De cîte ori ne vedeam mă întrebam: „Măi Constantine, cu ce o să începeți viața, dacă n-aveți nimic?”. Într-una îmi rețeta:

★ ★ ★

Se lucrează de zor la construcția noului grajd pentru vaci al gospodăriei colective.

★ ★ ★

— Păi... niciodată n-am arătat supărare față de ei pentru tot ce s-a întîmplat. După ce au văzut cum trăiam noi, au devenit și ei colectivști...

Constantin Cosma a făcut aici o pauză, privea pe ferăstrău tăcut și îngîndurat.

— Dar cu socrii cum v-ați mai împăcat? — l-am întrebat întrerupînd tăcerea.

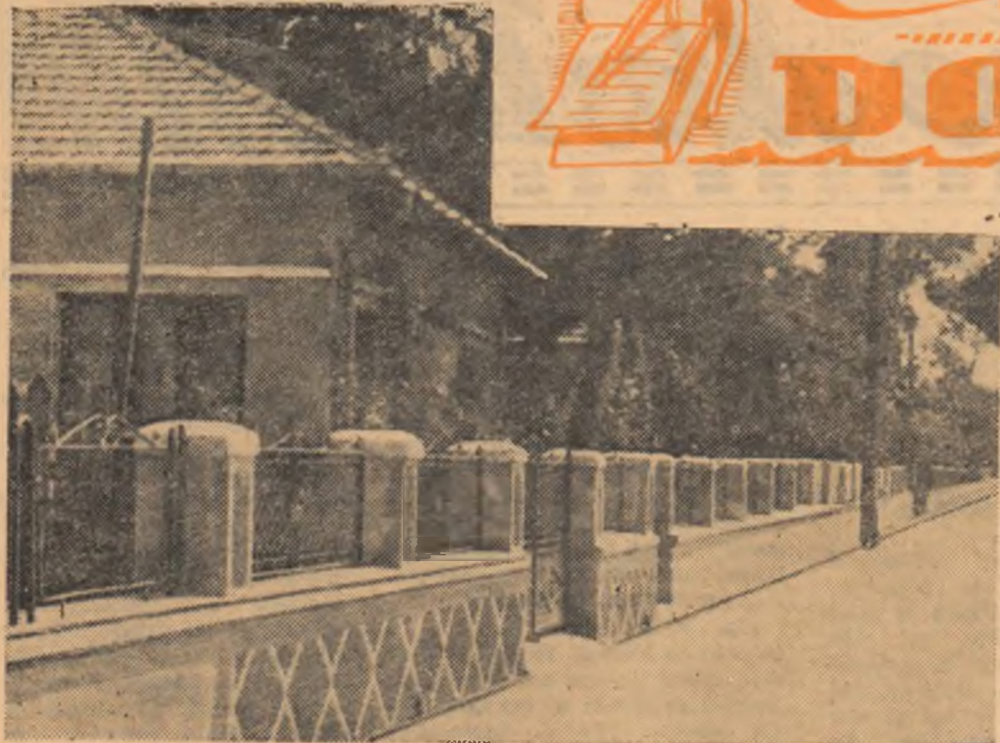
— Păi... niciodată n-am arătat supărare față de ei pentru tot ce s-a întîmplat. După ce au văzut cum trăiam noi, au devenit și ei colectivști...

Între timp se inserase. Soșise și nevasta lui de la cîmp. Era prima zi a secerișului în gospodărie.

E dulce zahărul...

Dumitru Cosoană a fost cel mai sărac om din sat. A lucrat pe toate lanurile chiabu-

O stradă din comuna Basarabi: case noi, garduri de zid, trotuare.

Steagul de fruntaș

Sînt multe combine în lan. La una singură — cea a lui Ion Toader — și-au aprins lumina un mănunchi de maci. Așa pare de departe drapelul de fruntaș aninat într-un cartag deasupra combinei. După cît m-a asigurat tovarășul Gh. Sava, președintele gospodăriei, care mă însoțea, Toader a fost inima întrecerii dintre combineri.

„Bătrînică” lui a prins să bată adevărate recorduri și doar nu mai departe decît anul trecut abia de-a morfolit între măselele bătătorului cîteva tone de grîu.

„Bătrînică” era, cum e ușor de înțeles, o combină, un „S-4”, pe care nimeni, cînd s-au început pregătirile pentru campania de recoltat în S.M.T. Horia, raionul Hirșova, n-o învrednicea măcar cu o privire. Nimeni, afară de Ion Toader, care nu numai că a privit-o, dar i-a cercetat cu atenție, ca la radiografie, toate „măruntaiele”, apoi a decis, ca un chirurg aflat în fața unui caz complicat, „operația”. Lucrul a fost într-adevăr complicat și anevoios, a durat cîteva săptămîni.

Cînd au intrat în lanul de grîu al colectivităților din Horia și ceilalți combineri de pe combinele tractate, îi dădeau cu tifla: „Ai să rămii de căruță, frățioare, și nu de alta, dar o să-ți stea rău ca ginerică... codăș”. Dar asta e altă poveste. Așa că, să urmărim ce s-a întîmplat mai departe. Ion Toader cu combina sa, a tras o brazdă, două, cinci, cîte una pentru fiecare combină tractată, deschizîndu-le drum și, în ciuda neîncrederii manifestate de ceilalți, mașina lui mergea ca ceasul. Toader a mai tras la urmă o brazdă în lan despărțind o parcelă pentru el. Seara, cînd s-au încheiat primele socoteli a fost rîndul comunistului Ion Toader să ridă: realizase mai mult decît toți ceilalți și a primit steagul de fruntaș.

A doua zi, nimeni n-a mai zis nimic, dar toți și-au pus în gînd să-l lase de căruță pe Toader. Ca să se asigure, el și-a ales însă o tarla de două ori mai lungă decît ale celorlalți. În felul acesta reducea considerabil pierderea de timp cu întorsul la fiecare capăt de brazdă. Și seara s-a văzut că Toader era din nou fruntaș. Așa s-au repetat lucrurile și a treia, și a patra zi, și în fiecare zi a campaniei. Ion Toader a fost mereu în frunte, mereu a cucerit premiul gospodăriei colective.

Au fost unii care pentru a-l „lua” au suprimat chiar pauza pentru mîsa de prînz. Masa au servit-o pe tractor, cu mîna pe volan și cu ochii la cuțitul combinei. Totul a fost, însă, în zadar. „Bătrînică”, așa cum bine spunea Gheorghe Sava, președintele colectivei, prinsese aripă. Steagul parcă era sudat pe combina lui Toader.

Toate astea le-am aflat în drum spre tarlău de grîu unde Ion Toader trăgea ultimele brazde. Orien-

tarea spre tarlău mi-a dat-o de departe fluturarea drapelului purpuriu, acolo în mijlocul lanului. Ion Toader e un zdrahon de flăcău înalt, cu o înfățișare athletică, originar de prin părțile Buzăului. Are o fire deschisă, prietenoasă. Cînd e vorba, însă, de muncă, apoi nu mulți sînt cei care se pot măsura cu el. Doar cu un lucru nu se împacă Toader, că fetele din sat au întins vorba că se însoară la toamnă cu... dar acesta e un secret pe care deocamdată îl știe numai el și... satul întreg, cum bine zicea Tudorina Seitan, care cu un an în urmă a cîștigat premiul întîi pe raion la concursul „Se întrec fruntașii ogoarelor”. Așa-s fruntașii între ei... causticii!

C. ION

Piersicul Medgidiei

Cimentul de calitate născut în neastîmpărul cuptoarelor de la Medgidia, care aprind pînă la incandescentă piatra de calcar, dîndu-i tăria granitului și a cremenii, a dus faima acestui orașel mult departe peste graniță. De asemenea, un tip decsebit de utilaj industrial, creat în halele I.M.U.M.-ului, a însemnat un punct de glorie al acestui orașel; iar licoarea cu finețe diamantină și parfum de flori, adunată de harnice mîini din podgoriile Medgidiei, a strînit și ea ecouri largi pînă peste hotarele țării. La Erfurt, mare centru comercial din R.D.G., se vorbește astăzi cu foarte multă însuflețire despre un alt titlu de glorie al Medgidiei: piersicul. Piersicul Medgidiei concurează anul acesta pentru prima dată la marea expoziție internațională de fructe de la Erfurt. Această roadă parfumată n-are antecedente în neguroase istorie a tirgului colbăit, unde singura mișcare era cea a sacagiilor ce-și strigau de dimineață pînă seara marfa pe ulițe: „apă bună, apă de băut”... Dar să lăsăm faptele să vorbească.

★

Cu vreo cinci ani în urmă, nu departe de locul unde crescuse ca din pămînt o uzină modernă — I.M.U.M. — pe o colină desfășurată ca un evantai din marginea șoselei spre nord, la ieșirea din Medgidia, s-au plantat în cadrul gospodăriei agricole de stat de aci primele hectare cu piersici. Deși încă nu fuseseră spulberate toate teoriile învechite privitoare la „condițiile speciale” necesare vieții acestui pom cu fructe atît de fine și aromitoare, s-a trecut la fapte cu tot curajul. Mai întîi 10 hectare, apoi

50 hectare, 100, 200 și la ora actuală 220 hectare, fără ca această cifră să însemne o barieră. N-a fost, însă, un joc al hazardului. S-a studiat cu asiduitate, în mod științific, tot ce se putea studia în materie de sol, de climă, de soiuri. Și concluziile impuse de studiu au fost că aici, la Medgidia, existau condițiile cele mai prielnice piersicului: un pămînt ușor, insolație mare, climă nu prea aspră. Lipsa doar apa. Pe Valea Carasu se nășteau, însă, în același timp marile sisteme de irigații pentru nevoile agriculturii. Deci avea să fie și apă — și astăzi e din belșug. În fiecare seară, în fiecare dimineață și piersicii de la Medgidia își primesc porția lor de apă. Pămîntul n-a fost lăsat nici el așa cum l-a întors fierul plugurilor. Ingrășămintele chimice și naturale au adus bătrînului pămînt dobrogean, din care doar scăieții mai puteau trage ceva sevă, o nouă tinerețe și vigoare. Așa s-a născut în Medgidia, — sub privirea atentă a inginerii hortipomicole Elena Diaconu și a meșterilor de cultură Tatiana Georgescu, Anatolie Indricuț, Ilie Resteanu și Ilie Băjdaru, toți absolvenți de școli medii, avînd o medie de vîrstă nu mai mare de 26 de ani — cea mai tinără și în același timp cea mai mare piersicărie din țara noastră, care chiar în al doilea an de producție a urcat triumfătoare podiul gloriei internaționale.

★

Aici, la G.A.S. Medgidia, piersicul, împrumutînd parca ceva din tenacitatea, vitalitatea și ambiția creatoare a oamenilor, a ținut să-și etaleze calități, care în alte părți nu s-au pomenit, și să bată adevărate recorduri de spor în greutate. Fructele obținute din soiul „Invingător” au atins anul trecut impresionanta greutate de — nolați bine — 410 grame, fără ca aceasta să atenueze cu ceva aroma, finețea, dulceața fructului. Anul acesta, însă, se pare că recordul va fi doborît.

Trebuie spus că în piersicăria Medgidiei există nu mai puțin de opt soiuri în cultura de producție și alte cîteva zeci de soiuri în loturile experimentale. Alegerea soiurilor s-a făcut cu o grijă deosebită, astfel că, dacă recoltatul frunzelor începe în luna iunie la piersicii din soiul „Floare de mai”, se termină tocmai în luna septembrie, cînd se coc ultimele piersici, cele din soiul „Halle”.

★

Și aceasta se întîmplă aici, la Medgidia, unde singurii pomi fructiferi prin curțile oamenilor erau corcodușii și zarzării, pe un pămînt unde altădată nici tufe de măcieș nu cutezau să-și împlinească rădăcina.

I. CIMPEANU

DOBROGEA

Dobrogea e mănunchiul ciudat de contraste
Unde alături de munți girboviți și bătrîni,
Oamenii stepei, pe stepă stăpîni,
Au rodit tinere cîmpuri mănoase și vaste.

Dobrogea e pămîntul unor istorii nici azi dezlegate,
În ea zac încă și-acum îngropate
Sub fruntea coclaurilor pleșuvi și cerniți
Urmele lui Ovidiu și coifuri de sciți.

Dobrogea e ținutul unde miracolul din poveste s-a împlinit,
Unde seva din stîncă și din stei a țîșnit
Împinsă de milioane de cai putere
Pretăcîndu-se în pîine, în vin și în miere.

GEORGE MIHĂESCU

Lucrări de brigăzi

Se schimbă oc și locurile. Dispare” al satului liba din chirpici gard de gunoai vîntul de vară iar ploile toamna roaie. De dispare” nu-i pare menii fac totul cu mai curînd. Viața nă de bucurii p rit-o cere un na șurare.

Casa durată f ment, reclamă ur costumul de st frumoase nu po colbul uliței. Și bunăstarea insta lectivistului a ie. Chiar în stradă devenit nepotrivi multe sate dobro că te afli într-ur

„Pentru cea m scripție electoral întrecerii ce se tele regiunii Do brogea. Întrecerea pentru frumos este îndrumată și ur mărîtă de comite tele executive ale sfaturilor popu lare. În comună Castelu, raionu Medgidia, se or ganizează periodi mera deputatului membrii comite te primesc îndrumă felul cum pot fi pentru înfăptuirea în fața statului p menea, s-au orgi între comiteele c larizîndu-s... etoc că. Într-o recentă popular a hotărî scripții fruntașe rii să fie stimulat biecte.

Prețutendeni, înt și entuziasmat m tățeni. În comună nul Măcin, fruntaș circumscripția ele al cărei deputat tuța Bolboacă. D legători din aceș tie, 70 au particip înfrumusețare.

Oamenii au înțel mîini pot făuri cee cînte ochiul. Prin străzile au căpătat trotuarele salbe tuare late cu plăc duri din piatră și elemente ale noul găsiți la Limanu niceanu, la Crucea și în tot locul. În u deocamdată zeci aitele se întind pe

La Meidanchioi veche, dărăpănat molat-o și pe locu un cămin cultura de loc minor. El tudine gospodărec punder, de drag muna natală, mîș țigărea ei cît mai întîmplat și la Co bil, unde s-au a odinioară desfunda

Popas la

„Pentru antrenam diferite acțiuni, m om e bună, nimic tivitatea culturală Spunîndu-mi cea harnicul președint executiv al statulu sarabi, incepu să-r pre aportul munci am aflat că în lu prilie, brigada art a prezentat progra rora au fost evid Umer, Vasilica Se rip, Stela Moraru care au participat triotice inițiate de

Întrecerea într este zilnic popular emisiunilor stației c buletinele locale s despre acțiunile fr șurare.

Un alt mijloc in tație, cum este ga a fost din plin folo apăruseră aici car Ecaterinei Albu și

chimbă
l „pi-
a: co-
cu un
care
e praf,
sau no-
„pito-
i. Oa-
ape cit
tă, pli-
a fău-
desfă-

și ci-
năsură,
călțările
te prin
Atunci,
rsa co-
vedere.
uliță a
rzi prin
apresia

circum-
iektivul
în sa-

ENTRU CEA MAI FRUMOASĂ CIRCUMSCRIPTIE ELECTORALĂ

la ca-
prilej,
etățeni
ră cu
masele
ce stau
ase-
sfături
popu-
e m-

sfiatul
circum-
ntrece-
i în o-

cuprins
de ce-
ra raio-
re este
tărul 4
șul Pe-
de a-
scrip-
nile de

riile lor
să in-
triotică
are, iar
Trot-
iată
ral. Le
Kogă-
ilovca,
uprind
dar în

clădire
re du-
lă azi
u este
o ati-
de răs-
de co-
infă-
șă s-a
la Ze-
umuri,

abi

ilor la
om la
ar ac-
șnică”.
Petcu,
tetului
lin Ba-
ă des-
Așa
și a-
gitație
ul că-
redin
a Gi-
cuiori
le pa-
pular.
cripții
cadrul
re. La
zilnic
desfă-

agi-
tradă,
vreme
dresa
tantin

Acest panou se află în centrul comunei Basarabi.

Agapie, care nu înțeleseseră să-și facă garduri frumoase ca vecinii lor. Satira nu le-a convenit, dar le-a folosit. Astăzi, trecind prin fața caselor lor poți vedea garduri din piatră și ciment.

În acțiunea de construire a gardurilor, este prețios ajutorul dat de

Acțiunea de înfrumusețare a satelor atrage, pune în acțiune neabătute talente gospodărești. Acela care odinioară nu vedea mai departe de propria-i ogradă, a devenit azi un bun gospodar al comunei, un aprig luptător pentru frumos.

Cartea de onoare

Nu de mult, în toate comunele raionului Medgidia (inițiativa este a statului popular raional) au apărut Cărți de onoare în care este evidențiată activitatea rodnică a deputaților și a comitetelor de cetățeni.

Să răsfoim Cartea de onoare aflată la camera deputatului din comuna Basarabi. Pe foaia dedicată circumscripției nr. 22, al cărei deputat este Atanasie Trandafir, citim la rubrica realizări: amenajarea a 5.000 m.p. de spații verzi, extinderea rețelei de apă potabilă cu 90 m., executarea trotuarelor de beton pe o lungime de 350 m. etc.

Trecem foaie cu foaie și aflăm activitatea depusă de deputații Grigore Șerban, Vasilica Sarivan, Ion Ivănescu...

Cartea de onoare ne pune în față întreaga activitate pe țărîm gospodăresc desfășurată în comună. Ea este o fidelă cronică în care sînt consemnate faptele mici, obișnuite, zilnice, care alcătuiesc marea istorie a satului dobrogean.

A. CROITORU

gospodăria colectivă. Ca și în alte comune, s-au format două echipe de zidari plătiți de colectivități cu zile-muncă. Astfel, gardurile nuse fac la întâmplare, ci în așa fel ca să se asigure aspectul frumos al comunei.

Este demn de subliniat că sateții au început să se simtă răspunzători de aspectul comunei lor. Grigore Șerban și Ștefan Aldea, cînd au văzut că drumul din fața casei lor s-a stricat, n-au așteptat nici un indemn, ci au adus piatră ca să-l niveleze.

Secretarul sfatului popular trece în Cartea de onoare noile realizări înfăptuite în circumscripția electorală, al cărei deputat este Trandafir Atanasie. În medalion: fiică din Cartea de onoare.

PE PLAIURILE „BARDULUI DE LA MIRCEȘTI“

În aceste zile, cînd se împlinesc 140 de ani de la nașterea poetului, pe ulițele Mirceștiului înfilnești numeroase grupuri de vizitatori veniți de pe toate plaiurile Moldovei și de mai departe, din Brașov și Maramureș, din Banat și de la Jii, mai ales pionieri și școlari care și-au fixat pe itinerariile excursiilor lor țară, ca unul din punctele de atracție, vizitarea casei memoriale „V. Alecsandri“.

De-aici, de pe cerdacul renovat și reconstituit prin grija statului nostru pînă în cele mai mici detalii, va fi admirat Alecsandri coamele domoale ale dealurilor, văile cu covoare de flori multicolore, cîmpurile pe care trudeau semănătorii, săniile gonind în clinchete de zurgălăi sau liniștea adîncă și dulcea răcoare a serilor de la Mircești, pe care le-a cîntat cu-atîta căldură și dăruire în pastelurile sale.

În primele încăperi se află portrete și tablouri de familie, copii după acte și pașapoarte, numere din ziarele la care a colaborat și exemplare din operele sale, printre care și versurile închinat eroicilor ostași din războiul pentru independență din 1877, despre care

moriale a scris în cartea de impresii cîteva stihuri, poate stingace, dar sincere și pline de căldură:

„Ai trăit în locul ista,
În Mirceștiul tău iubit;
Astăzi nu l-ai mai cunoaște,
A-nflorit și-a-ntinerit!“...

Într-adevăr, la fiecare pas vezi semnele vieții noi: gara modernă și magazinul universal, sanatoriul de copii renovat și căminul cultural în construcție, șoselele pietruite și zecile de case noi, ridicate de gospodari harnici și pricepuți, care au schimbat înfățișarea locurilor. În noua școală de 7 ani, cu săli spațioase și luminoase, versurile poetului sună parcă mai armonioase, pline de farmec și noi înțelesuri. Și cînd te gîndești că pe vremea lui Alecsandri și pînă cu ani în urmă, sutele de analfabeți din Mircești îi cunoșteau versurile nu din citite, ci din auzite, de la unul și de la altul, minunîndu-i deopotrivă prin simplitatea și farmecul cu care vorbeau despre ei și natura înconjurătoare. Azi rar găsești o casă de gospodar din Mircești fără măcar cîteva cărți de-ale lui Alecsandri, iar pe fiecare din

Casa de la Mircești a vornicului Vasile Alecsandri

Al. Odobescu scria: „Dacă ostașii Romîniei s-au luptat cu atîta vrednicie pe cîmpul de bătăie, apoi tot cu atîta vrednicie le-a cîntat faptele și Alecsandri“.

În camera de lucru, cu scaunul, masa și biblioteca rămase așa cum le-a lăsat poetul cînd a închis ochii pentru totdeauna, printre altele „Suvărire“ scumpe inimii lui se află și o vîrguță de corn. O vîrguță dăruită de-un consătean și pe care o purta adeseori cu el, chiar și cînd se afla peste hotare, unde nu-l părăsea nici o clipă dorul de țară și dragostea pentru poporul său, despre care spunea că este „izvorul celor mai poetice creații, celor mai nepieritoare opere“... O vîrguță dintr-un corn crescut în frumoasa luncă a Siretului, cîntată în versuri nepieritoare:

„Luncă, luncă, dragă luncă, rai frumos al țării mele,
Mîndră-n soare, dulce-n umbră, tainică la foc de stele;
Ca grădinile Armidei ai un farmec răpitor
Și Siretul te încinge cu-al său braț desmierdător“.

Încrederea în popor și dragostea de patrie străbat ca un fir necurmat întreaga sa viață și creație. E semnificativă mărturisirea pe care o face poetul la întoarcerea sa de la Paris în 1839: „...am găsit libertatea lăunțuită cu însăși mîna domnitorului, am găsit egalitatea turtită, sârmana, sub un nămol de prejudețe (prejudecăți — N.R.) și privilegii monstruoase, un nămol atît de mare, atît de greu, că ar trebui un cutremur social pentru ca să-l răstoarne și să-l risipească“...

Cutremurul de care vorbea poetul s-a produs după un secol și ceva, la 23 August 1944, cînd libertatea a fost deschisă din lanțuri, cînd nămolul asuprii și inegalității sociale a fost răsturnat și risipit pentru totdeauna. Semnele anilor luminoși pe care-i trăim și-au pus pecetea și aici, la Mircești, ca în toate satele patriei. De curînd, la 13 iulie, Ion Bratu, unul din vizitatorii din împrejurimi ai casei me-

sutele de fișe ale cititorilor de la biblioteca înzestrată cu mii de volume deslușești titluri din operele lui, cerute și citite cu nesăț. Fără a mai vorbi de echipa de teatru a căminului, care și-a înscris de curînd în repertoriul său încă două piese de teatru de Alecsandri, pe care le va prezenta în zilele ce urmează cîntînd și în felul acesta memoria sa.

— Comuna noastră e în întregime cooperativizată — ne spune Mihai Cumpăță, secretarul organizației de partid din întovărășirea care poartă cu mîndrie numele lui Alecsandri. — Treaba merge strună, munca se face în comun, într-un cuvînt trăim bine în întovărășire, dar vrem să trăim și mai bine, vrem să avem și mai mult belșug în casele și-n pătulele noastre. La indemnul partidului, ne-am hotărît să trecem pragul gospodăriei colective. S-au adunat pînă acum aproape 100 de cereri și numărul lor crește mereu. Vrem să facem Mirceștiul nostru drag și mai frumos, și mai bogat...

— În cinstea zilei de 23 August vom aprinde pe ulițele lui primele becuri electrice — adaugă președintele sfatului, Nicolae Dumitrache. — Se vor ridica noi construcții, alte zeci și zeci de case noi și peste cîțiva ani, privit din depărtare la ceasul de seară cînd se vor aprinde luminile, Mirceștiul va părea un mic orașel...

Ascultîndu-i, mi-am amintit stihurile scrise de vizitatorul Ion Bratu, în cartea de impresii, în ziua de 13 iulie, că Alecsandri nu și-ar mai cunoaște azi Mirceștiul „înflorit și-ntinerit“. Nu l-ar mai recunoaște pe cel de azi și cu atît mai puțin pe cel de mîine, mai frumos și mai bogat, spre care se vor îndrepta mereu, an de an, grupuri-grupuri de vizitatori din toate colțurile țării, mergînd pe plaiurile „bardului de la Mircești“, prin dulcea luncă a Siretului cu oameni noi și cu neasemuita înfrumusețare a peisajului mereu înnoit.

PETRE POPA

De vorbă cu deputata comunală Török-Bozdog Katalin din Căpușul Mare, regiunea Cluj.

Ramurile anexe măresc veniturile bănești

În Raportul tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la recenta plenară a C.C. al P.M.R. se subliniază încă o dată importanța dezvoltării creșterii animalelor în g.a.c. Ne-am putut convinge și noi, colectivității din Cindești, raionul Buhuși, că dezvoltarea acestei ramuri ne aduce însemnate venituri.

La începutul acestui an, în cadrul adunării generale a colectivei, s-a discutat despre necesitatea măririi șeptelului, dezvoltarea grădinii de zarzavat și altele. Stăteam destul de prost pe atunci. În grajdurile noastre aveam doar 26 bovine, 70 oi și 10 porci... Hotărîrea noastră unanimă a fost aceea că trebuie să mărim neapărat șeptelul.

Conducerea gospodăriei noastre s-a preocupat de atunci de această problemă. Acum avem cu adevărat un sector zootehnic: 105 bovine, 200 oi, 50 porci.

Conducerea gospodăriei s-a preocupat anul acesta și de creșterea suprafețelor însămînțate cu plante industriale și legume. S-au suplimentat și contractele încheiate cu statul. Astfel, pe baza acestor contracte ne-am luat obligația să livrăm statului 35 de porci grași, 20 de oi, 6 bovine, 180 kg. lînă, 20.000 litri lapte de vacă, 1.150 kg. caș de oaie. Din

sectorul vegetal vom livra 20.000 kg. grâu, 18.000 kg. porumb, 4.000 kg. orz, 2.000 kg. fasole, 10.000 kg. varză, 2.000 kg. cespă, morcovi și altele.

Toate măsurile întreprinse în vederea dezvoltării ramurilor anexe au dus la creșterea veniturilor gospodăriei. Nu ne-am uitat în scripțele contabilului nostru, ședința de dare de seamă se va ține mai târziu, dar noi colectivității avem la îndemână un barometru care ne arată cum merg lucrurile: valoarea zilei-muncă.

Cunosc pe consătenii mei, știu că în trecut pe masa lor ca și pe a mea, ajungeau doar borșul cu lobodă, cu știr, mămăliga mucegăită. Mă bucur astăzi când le pășesc pragul și văd că nici ei nu duc lipsă de piine albă, de slănină, de unt, de ouă. Cunoștii mei, Gh. Ciobanu, Ion Stan, Ion Lupu, Aurel Lazăr și alții și-au luat aparate de radio, mobilă modernă, ceasuri de mină.

Acum ne dăm seama din ce în ce mai mult că bunăstarea noastră a fiecăruia se întemeiază pe dezvoltarea multilaterală a colectivei noastre.

TACHE VASILACHE
colectivist

Într-una din primele zile ale stabilirii mele la Teiuș (locul meu de baștină este în altă parte), trecînd pe uliță am zărit 20-30 de tineri în fața unei clădiri. Ridicai ochii și văzui o firmă pe care scria „Biblioteca”.

Locul m-a ispășit și pe mine. Încă în primele zile, în calitate mea nouă de „cititor” am căutat să iscodesc bibliotecara, pe tovarăsa Naqy Tatiana, ce metode folosește ea de reușește să aibă atîția cititori. Tovarășa Tatiana Nagy mi-a spus că dînsa se străduiește să ducă în așa fel munca cu cartea, încît aceasta să contribuie cît mai puternic la îmbogățirea nivelului de cunoștințe al colectivului în vederea întăririi continue a gospodăriei colective.

De la data acestei convorbiri au trecut cîteva luni... Între timp biblioteca a organizat la

sediul gospodăriei agricole colective conferințe ca: „Îngrășămintele și folosirea lor”, „Sămînța și pregătirea ei” etc., imbinată cu prezentarea unor broșuri pe aceeași temă. Bineînțeles, nici sectorul zootehnic n-a fost neglijat.

În afară de conferințele și serile de întrebări și răspunsuri pe teme agrozootehnice, am participat la mai multe seri

CUNOȘTINȚA MEA CU BIBLIOTECA

literare la cămin, organizate cu concursul membrilor colectivului voluntar și al brigăzii artistice de agitație a școlii medii din localitate. Apoi am avut ocazia să văd expoziții de cărți, să asist la recenziile unor romane ca: „Setea”, „Bărăgan” la seri de lectură în grup („Viața și moartea”, „Cum a apărut viața pe pămînt”) și la seri de calcul comparativ în care s-au prezentat cifre cu

Ne-a fost cartea soră bună

— Lele de la Orăștie
Cu catrință și cu iie,
Spune-mi cum ați semănat
De recolta s-a dublat?
— Am lucrat tot împreună,
Ne-a fost cartea soră bună,

Și lucrat-am cu tractoare
De la clasa muncitoare.

Auzit în comuna Silvașul de Jos, regiunea Hunedoara, de CL. CONSTANTIN.

Din zori pînă în zori

Tarlaua gospodăriei agricole colective „Maxim Gorki” din comuna Gheorghe Lazăr, raionul Slobozia, se întinde pînă departe, aburi-tă parcă de soarele amiezii. Secerătorile și coșaii și-au făcut datoria. În mai puțin de șapte zile, cu ajutorul dat de mecanizatorii de la S.M.T. recoltatul a fost terminat și se treieră grîul de pe ultimele hectare. Multumit de rezultatele obținute, Nicolae Andrei, președintele colectivei, tocmai se pregătea să spună tractoriștilor de la S.M.T. să înceapă aratul pînă la rămasse pe miriște cînd, deodată, pe neașteptate, își făcură apariția pionierii și elevii școlii din sat, în frunte cu instructora superioară, Vasilica Coteș. Ca niște vrăbii gureșe se răspîndiră pe miriști, întrecîndu-se la strînsul spicelor.

— Măi, măi, se miră președintele, ștergîndu-și fața cu o batistă, parcă s niște dansatori, nu altceva. Și muncesc, nu glumă.

Între timp pionierii au și strîns primele buchete de spice, le-au adus instructorului care le-a strîns într-un snop mare, primul snop al pionierilor. După cîteva ore, tovarășa Vasilica Coteș se apropie de președintele colectivei și-l informă că cei aproape 20 de pionieri și școlari veniți la

cîmp au adunat într-o zi zece snopi de grîu, din care vor rezulta circa 40-50 kg. boabe.

★

Ziua-n amiaza mare, cînd soarele dogorește ca focul, undeva în cîmp patru oameni stau culcați la umbra unui vagon. Sînt tractoriștii de la S.M.T. Slobozia. De ce se odihnesc cînd toată lumea e în plin zor? Ei lucrează în schimbul de noapte al brigăzii de tractoare. Cînd noaptea se așterne pe nesimțite pe cîmpii, Alexandru Neagu pornește tractorul și așterne pe miriștea ca o pinză gălbui, întinsă cît vezi cu ochii, fișile negre ale brazdelor. Pornesc și celelalte tractoare, unul după altul, lăfînd tot mai mult brazda trasă de primul tractor. În zori, cînd la orizont se zăresc primele raze ale soarelui, în locul miriștii apare ogorul negru cu miroș de pămînt proaspăt scormonit. Așa muncesc seară de seară, noapte de noapte, tractoriștii Alexandru Neagu, Emil Marinescu și ceilalți. Brigada lor este una din brigăzile frunțase pe stațiune. Pînă acum au arat peste 200 hectare depășind norma zilnic cu cîte 30-40 la sută.

ION IORDĂNESCU
secretarul statului popular
din comuna Gheorghe Lazăr

O parte din grajdurile G.A.C. „Drum nou”, comuna Drănic, raionul Segarcea. (Foto: G. NICOLAU)

exemplificări din localitate, ilustrînd elocvent avantajele muncii în gospodăria agricolă colectivă față de sectorul individual. Consider că și biblioteca a contribuit ca numărul familiilor înscrise în gospodăria noastră colectivă să crească în aceste prime șapte luni ale anului de la 522, cîte existau la 1 ianuarie 1961, la 820 în prezent.

lei îi găsesc pe colectivști în lanuri, iar inserarea îi prinde în drum spre casă. S-ar putea presupune că în aceste zile activitatea bibliotecii din comuna Teiuș, regiunea Hunedoara, a intrat într-o fază mai puțin intensă. Și totuși, realitatea este alta. Bibliotecara și colectivul voluntar al bibliotecii se află ca și noi, colectivști, în plină campanie, deplasîndu-se cu broșuri, ziare și reviste la locul nostru de muncă, unde în pauză ne citesc noutățile zilei. Ei au citit aici de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la recenta plenară a C.C. al P.M.R. Raportul a fost primit în gospodăria noastră colectivă cu mare satisfacție și cu hotărîrea să muncim și mai bine în viitor pentru dezvoltarea neînteruptă a gospodăriei în lumina indicațiilor date de partid.

AURELIU DOMȘA
colectivist

Cu cîntecul și jocul pe arie

Așa se intitulează spectacolul pe care l-a pregătit brigada artistică de agitație a căminului cultural din comuna Smîrdioasa, raionul Zimnicea, pentru campania de seceriș și treieris.

Colectivul de creație al căminului cultural a urmărit să redea în textele spectacolului, aspecte din munca plină de avînt a colectivștilor în compania de seceriș și treieris, să cînte rodul bogat și viața nouă a colectivștilor.

Scenetele, cupletele, cîntecul spectacolului ca: „Satul meu are de toate”, „Cîntecul batozelor”, „Spic înalt cu rod bogat” și altele sînt interpretate cu mult talent de către tinerii artiști amatori din brigada artistică, ca Damian Pomojnicu, Vica Rușanu, Florian Mustăț, Cornelia Roșu, Ghighi Marinescu și alții.

Spectacolul este îmbogățit cu cîntece populare care vorbește despre colectivă și munca în colectivă, interpretate de tînăra Tița Cetățoiu.

De asemenea, suite de jocuri populare locale înveselește mult pe spectatori.

Spectacolul este prezentat atît pe aria comunei Smîrdioasa, cît și pe ariile comunelor Șoimu și Cervenia.

IONEL TRIFU
profesor

Din tolba cu scrisori

● Cetățenii din comuna Ghioiu, raionul Oltețe, au ridicat prin muncă voluntară și contribuție voluntară un nou local de școală de 7 ani. Prin folosirea resurselor locale s-a realizat o economie de 113.585 lei față de devizul inițial.

MARIN GH. MARIN
activist de sîfăt popular

● În comuna Slava Cercheză din raionul Istria s-a dat recent în folosință un nou și frumos cămin cultural.

G. TĂNĂSESCU
activist cultural

● La G.A.S. Stupina, din raionul Hirșova, încă la începutul lunii iulie se terminase recoltatul celor 384 hectare cu orz de toamnă, depășindu-se la această cultură cu 50 tone producția planificată. Imediat, cele 70 de combine au trecut la recoltatul celor 3.000 hectare de grîu. În primele trei zile au fost recoltate 1.200 hectare.

ALEX. CHIOARU
muncitor

● Am plecat din comuna mea acum vreo trei ani, la o școală agricolă. Revăzîndu-mi satul, mai-mai să nu-l recunosc. Pe locuri pe care le știam virane, harnicii colectivști din Gîrdani, raionul Cehul Silvaniei, au ridicat case frumoase, elegante chiar. O școală nouă de 7 ani, un nou magazin de cooperativă și un bufet înfrumusețază astăzi satul meu. De la consătenii mei am aflat că se va construi în curînd și un cămin cultural.

ABEL DĂRĂBAN
elev

Alături de muncitorii de la orașe, țărani cubani își completează și ei instrucția militară pentru a fi gata oricând să înfrângă orice atac al dușmanilor revoluției. În fotografie: țărani cubani din cooperativa agricolă „Pinos” la o bază de instrucție.

Sărbătoarea națională a Cubei

La 26 iulie, eroicul popor cuban sărbătorește împlinirea a 8 ani de când a început insurecția națională împotriva regimului dictatorial al lui Batista. La 26 iulie 1953, un grup de patrioți cubani în frunte cu Fidel Castro a atacat fortăreața Moncada din orașul Santiago de Cuba. Pe atunci, Cuba gemea sub jugul greu al exploatarea nemiloasă a monopolștilor americani și a năimișilor lor din jurul lui Batista, singerosul dictator al Cubei. Fortăreața Moncada era o cazarmă și un simbol al tiraniei a lui Batista.

Răsculații care au atacat fortăreața au fost înfrinți. Acțiunea lor curajoasă n-a rămas însă fără rezultat. Dimpotrivă, ea a înșuflețit poporul la noi lupte împotriva tiraniei lui Batista și a stăpînitorilor lui din S.U.A. Lupta dusă de popor, sub conducerea lui Fidel Castro, a fost încununată de succes. În 1959, crutul dictator Batista a fost doborât. Puterea a trecut în miinile poporului.

În frunte cu guvernul condus de Fidel Castro, poporul cuban desfășoară, acum când este liber, o uriașă muncă constructivă. În țară se ridică fabrici și uzine noi. Principalele mijloace de producție au trecut în mare parte în miinile poporului. Reforma agrară, înlăptuită în Cuba, a dat pământ la sute de mii de familii de țărani cu pământ puțin sau fără pământ, care s-au unit în cooperative agricole de producție. Intreaga Cuba este un imens șantier. Peste tot se muncește, se învață.

Sucesele dobândite de poporul cuban nu sînt însă pe placul imperialiștilor străini și în primul rînd al monopolștilor din S.U.A. care decenii de-a rîndul au exploatat bogățiile Cubei. Aceste succese, care constituie pentru celelalte popoare din America Latină o pildă vie și grăitoare de ce poate înălptui un

popor devenit liber și stăpîn pe soarta sa, au umplut și umplu de furie pe monopolștii americani. Iată de ce ei au încercat nu demult să curme mersul impetuos al revoluției cubane. În acest scop, în Cuba au fost trimise bande de contrarevoluționari. Cei care au încercat însă să se pună de-a curmezișul drumului spre mai bine al poporului cuban, au primit din partea acestuia riposta cuvenită.

Harnicul popor cuban, iubitor de pace și de libertate, nu amenință pe nimeni. El muncește cu abnegație și înșufleșire pentru a-și făuri un viitor mai bun. În lupta sa dreaptă el se bucură de sprijinul frățesc al popoarelor din țările socialiste, din țările Americii Latine și al tuturor popoarelor lumii iubitoare de pace. Exemplul Cubei înșuflește tot mai mult popoarele din America Latină spre a scăpa de dominația monopolștilor din S.U.A.

La cea de-a opta aniversare a atacului împotriva fortăreței Moncada, poporul nostru ia parte cu cele mai călduroase sentimente la sărbătoarea națională a poporului cuban, urindu-i din toată inima să obțină noi și însemnate succese în construirea unei vieți noi, în lupta sa dreaptă pentru apărarea patriei, pentru pace.

Bucurie

Să cînte,
Să joace toate licele Cubei!
Statuia de bronz nu se frînge,
Se saltă,
Semeață, cu tot soarele în față
Și miinile, slavă
Au ridicat insula din ape
Clară,
Demnă în lumina lunii.
Au chemat și străbunii...
Să cînte!
Să joace toate luminile Cubei.

MARIA OCTAVIAN

DOCUMENTAR TUNISIA

Așadar, faptele au demonstrat încă o dată cit de ipocrite sînt declarațiile colonialiștilor atunci cînd ei vorbesc despre independența popoarelor și despre suveranitatea acestora. Colonialiștii francezi, de pildă, au făcut și mai continuu să facă mult caz de „mărinimie” lor și de acțiunile lor „nobile” de a acorda independență fostelor lor colonii. Că Franța este nevoită să se despartă treptat-treptat de fostele ei colonii, acesta e un adevăr evident. Colonialiștii francezi nu acordă însă de bunăvoie independența țărilor pe care le-au cotoșit, ci numai atunci cînd sînt forțați de valul luptei de eliberare națională dusă de popoarele din aceste țări. Ceea ce este însă mai grav, este faptul că și după acordarea așazisei independențe, stăpînii de ieri se fac luntre și punte

și-și mențină dominația în fostele lor colonii. Dacă acestea refuză și cer independență adevărată, atunci colonialiștii recurg la forța armelor, așa cum s-au petrecut recent lucrurile și în Tunisia.

Tunisia este o țară situată în Africa de Nord. Ea are o suprafață de 125.000 km.p. și o populație ce trece cu puțin de 3.600.000 de suflete. Subsolul ei este bogat în zăcăminte de fier, potasiu, lignit etc.

Pe la mijlocul veacului trecut, pămîntul Tunisiei, bogat în minereuri, și cu un sol roditor, propice pentru agricultură, a fost cotoșit de colonialiștii francezi, care au acaparât repede aproape toate bogățiile țării, lăsînd poporul tunisian în cea mai cruntă mizerie. Astfel, peste 800.000 de hectare de teren roditor, adică un sfert din suprafața cultivabilă a țării, a încăput pe miinile citorva bogătași francezi, în timp ce mii și mii de felahi (țărani) tunisieni erau complet lipsiți de pămînt.

Teritoriul Tunisiei a fost fo-

losit de către colonialiștii francezi și pentru construirea a numeroase baze militare, printre care și cea de la Bizerta.

Baza militară de la Bizerta a fost construită în urmă cu 80 de ani pentru ca, de aici, colonialiștii francezi să-și asigure controlul asupra coastelor Africii de Nord cotoșită de ei. Această bază a jucat un rol important atît în primul cît și în cel de al doilea război mondial. După înfrîngerea Germaniei hitleriste, Bizerta a devenit una din principalele baze militare franceze din Marea Mediterană.

Poporul tunisian nu s-a împăcat niciodată cu ocupația franceză. El a luptat ani de-a rîndul pentru a-și dobîndi libertatea și independența. Ca urmare a luptei de eliberare, în martie 1956 Tunisia a fost proclamată stat independent. Colonialiștii francezi n-au plecat însă de aici. Ei au continuat să-și mențină trupele pe teritoriul tunisian pînă prin iunie 1958 cînd între guvernul Tunisiei și cel al Franței a intervenit un acord pentru evacuarea trupelor franceze cu excepția celor de la baza Bizerta. Astfel, Bizerta a rămas în continuare o bază militară franceză pe teritoriul Tunisiei. Existența acestei baze pe teritoriul Tunisiei este în flagrantă contradicție cu suveranitatea statului tunisian. Acest lucru a fost arătat cu claritate încă în 1959 de președintele Tunisiei, Bourghiba, care a declarat: „Problema Bizertei trebuie și ea rezolvată rapid, altfel vom sili Franța să evacueze această bază, deoarece prezența trupelor străine constituie o violare a suveranității naționale a Tunisiei libere și independente”

Recent, cînd s-a pus din nou problema evacuării de către francezi a bazei militare de la Bizerta, imperialiștii francezi n-au găsit altă cale de răspuns decît calea armelor. Ei au organizat o agresiune armată împotriva trupelor tunisiene și a populației pașnice din Tunisia. Pe teritoriul Tunisiei au fost aduse noi unități de parașutiști francezi. Trupele și populația tunisiană au fost supuse bombardamentelor și focurilor de mitralieră în urma cărora au fost ucise 700 de persoane, iar peste 1.000 au fost rănite. Acțiunea criminală a imperialiștilor francezi este înfierată de toate popoarele lumii iubitoare de pace, care cer ca Franța să evacueze, fără întîrziere, baza de la Bizerta.

L. SIMION

Sfidînd voința de pace a popoarelor cercurile diriguitoare din S.U.A. sprijină tot mai intens înarmarea Germaniei occidentale.

— Dacă-ți spui unchiului o poezie, îți dă o jucărie!
— Revanșă, revanșă, revanșă...

Generalul Norstad, comandantul suprem al forțelor N.A.T.O. în Europa, a cerut din nou admiterea Spaniei franquiste în pactul Atlanticului de Nord.

Cine se aseamănă se adună.

Săptămîna internațională

văzută de V. VASILIU

La Atena s-a semnat recent acordul de asociere a Greciei la Piața comună.

În plasă

Armamentul trimis de S.U.A. marionetei sud-vietnameze Ngo Dinh Diem, nu poate împiedica regimul acestuia de la prăbușire.

Să nu cadă...

MOSCOVA 25 (Agerpres). — În ultima vreme, atenția opiniei publice sovietice și mondiale este ațintită asupra Republicii Congo în legătură cu faptul că s-a ivit pericolul ca din cauza intrigilor puterilor occidentale să se zădărnicească înțelegerea existentă cu privire la reluarea lucrărilor parlamentului congolez.

Poporul congolez și adevărații lui prieteni țin minte și nu pot uita că în urma unelților colonialiștilor și a complicității directe a lacheului lor Hammarskjöld, parlamentul congolez a fost dizolvat acum zece luni, mulți parlamentari au fost supuși persecuțiilor, unii dintre ei au fost uciși. Au fost asasiinați mișelește primul ministru Patrice Lumumba și credincioșii lui tovarăși de luptă Joseph Okito, președintele Senatului, Maurice Mpolo, ministrul Apărării, și alții.

Pomînd de la interesele naționale ale poporului congolez, guvernul condus de A. Gizenga a început tratative cu reprezentanții ai autorităților

Noul complot imperialist împotriva Congoului

O declarație a Agenției TASS

de la Leopoldville, și s-a hotărît să se convoace parlamentul congolez la cetatea universitară Lovanium de lângă Leopoldville. S-ar părea că, intrucît există o înțelegere, în acest sens, parlamentarii congolezi ar putea să se întrunească și să-și înceapă imediat activitatea. Aproximativ 200 de deputați și senatori din cei 221 au și sosit la Lovanium. Totuși, deși data fixată a trecut de mult, parlamentul nu-și începe activitatea, și nici nu se știe dacă l se va da posibilitatea de a trece la rezolvarea sarcinilor ce-i stau în față.

Imperialiștii nu reușesc să ascundă faptul că ei intenționează să aducă la îndeplinire un plan mîrșav în privința membrilor parlamentului congolez sosiți la Lovanium. Colonialiștii caută ca prin a-

menințări și șantaj să-i silească pe parlamentarii care sînt patrioți cinstiți să trădeze interesele poporului congolez.

Apar informații îngrijorătoare în sensul că, pentru atingerea scopurilor lor ei sînt gata să accepte exterminarea unor patrioți devotați poporului lor, așa cum au procedat punînd la cale reprimarea sălbatică împotriva lui Patrice Lumumba și unor tovarăși de luptă ai săi.

Lumea trebuie să știe că s-a ivit un pericol serios pentru numeroși membri ai parlamentului congolez care se află de fapt în miinile unor marionete ale colonialiștilor. Răspunderea pentru viața aleșilor poporului congolez, pentru întîrzierea în ceea ce privește reluarea lucrărilor par-

lamentului Republicii Congo revine colonialiștilor belgieni, precum și celor care stau în spatele lor: aliații Belgiei din blocul agresiv N.A.T.O. Ei se sprijină ca și înainte pe acolitul lor Hammarskjöld și pe reprezentanții lui din Congo, care continuă să discrediteze steagul Organizației Națiunilor Unite

Agenția TASS este impunită să declare că Uniunea Sovietică ia atitudine în favoarea reluării imediate a lucrărilor parlamentului Republicii Congo, în favoarea creării tuturor condițiilor pentru ca parlamentul să nu fie expus unor presiuni din afară, să poată exprima în mod liber voința și asoirațiile poporului congolez. Nu încapă îndoială că forțele naționale sănătoase din Congo vor zădărnici noul plan criminal al colonialiștilor împotriva poporului congolez și vor obține ca această țară să devină un stat unit liber și independent, membru cu drepturi egale al marii familii a popoarelor.

Difuzorul lui Mitrică

De câte ori se-abate liniorul
Prin colțu-acela liniștit de sat,
Aude la Mitrică difuzorul
Cîntînd din zori și pînă la-nserat.

De multe ori nu-i nimenea prin curte
Căci au plecat cu toți la treierat;
Doar rațele cu piciorușe scurte
Ascultă difuzorul ne-ncetat.

Băiatul de la stație, odată
I-a zis din drum, cu ochii cam timizi:
— Bădic, cutiuța fermecată
S-a defectat?... Sau nu știi s-o inohizi?

— Ba știu, dar alta este socoteala —
A glăsuț Mitrică răspicat:
— Il las să cînte ca să-mi scot pirlaala
De cît în alte vremuri am oftat!

STELIAN FILIP

SPICUL ȘI ȘTIRUL

Ieri, pe-aici trecu combina
Și acum e liniște.
Dar un știr, bătut-l-ar vina,
S-a ițit pe miriște
Și-a strigat: — Sosit-a timpul,
Surioare bălării
Să luăm pe seamă cimpul
Și s-avem și noi copii,
Să nu fie-n primăvară
Griu pe-aceia nici un fir,
Ci ca spuza să răsără
Pălămidă, boz și știr.

Da, de-odată, din țarină,
Mustăcios ca un bunic,
Răsucindu-se pe-o rină
S-a întors, spre știr, un spic
Și zburînd mustața-i rară
Zise tare-nveselit:
— Despre arături de vară,
Știrule, n-ai auzit?

Nu mai e ca altădată
Să stea miriștea uitată,
Vi s-a dus vremea, să știți,
Vine plugul și pieriți!
— Astea-s laude, nu-mi pasă,
Plîngi mai bine soarta ta,
Căci te-am prins aici ca-n
plasă
Și-ai să mori sub umbra mea.

Însă-n clipa-aceea, iată
Că pe spicul cel stingher

L-a cules de jos o față
Dintr-un grup de pionieri.
Mai apoi, de-un zgomot mare
Știrul s-a cutremurat:
Un tractor cu trei brăzdare
Drept în miriștea intrat
Și trăgînd el brazde late
Cu scelipirile-argintii,
Au fost repede-ngropate
Știrul și-alte bălării.

I. TERBESCU

Rog amînați... vara!

CĂTRE
INSTITUTUL METEOROLOGIC-BUCUREȘTI

Noi, conducerea S.M.T. Odo-beasca din raionul Roșiori, venim să vă rugăm, a ne da o mină de ajutor, dispunînd înlocuirea verii cu anotimpul următor, adică toamna. Cerem desființarea sau măcar amînarea verii, deși e cel mai frumos anotimp al anului, datorită atributelor ei ca flori, concediu de odihnă, soare și altele care ar fi bune și pentru noi, dacă n-ar fi însoțite și de campania de recoltat.

Precum știți și dumneavoastră, stringerea recoltei se face cu batoze și secerători-legători. Or, ale noastre, din toamna trecută, ajunseseră ca vai de ele, că le plîngeam de milă cum le vedeam. Și ca să nu le mai vedem, le-am dus într-o remiză a stațiunii. Acum, cînd a venit vara, con-

statăm că uneltele și mașinile ce ne aparțin, înainte de a treiera, trebuie să cutreiere atelierele de reparații. Noi nu ne-am îndurat pînă acum la o asemenea măsură în special cu batozele, întrucît ne sînt ărași găinile, mai ales sub formă de supă cu găluști și puțin piper. De aceea, n-am avut inima să le deranjăm din coșul batozelor, unde dormeau așa de frumos, că își venea să le mîncîci la frigare. Deci, cum nici nouă nu ne place să fim deranjați cînd stăm în birou, nici pe ele nu le-am deranjat din somn.

Cît despre secerători, ele au început să semene a fier vechi. Au piulițele stricate, iar cuțitele lor sînt astăzi o problemă foarte tîioasă pentru noi, întrucît nu mai taie.

Acestea sînt motivele care ne îndeamnă să stăruim în cererea noastră, în vederea so-

luționării neplăcerilor prezente.

Deci, vă rugăm, încă o dată, să suspendați vara măcar pînă la terminarea recoltatului. Mulțumindu-vă din toată inima, așteptăm cu nerăbdare buletinele meteorologice ce cu onoare le veți elabora.

Conducerea S.M.T. Odo-beasca, raionul Roșiori

Pentru conformitate,
V. D. POPA

INSTANTANEU

Acțiunea se petrece la stația de radioficare din Jilava, regiunea București. A venit un cetățean să ceară unele lămuriri:

— Nu de mult, s-a anunțat că la stația dumneavoastră de radioficare va ține o conferință tovarășul doctor David despre: „Cum să ne păzim sănătatea”.

— S-a anunțat, într-adevăr, dar de finut nu se ține.

— De ce?

— Din păcate, s-a îmbolnăvit doctorul.

— Ceva serios?

— Nu! Că dacă era serios... ținea conferința.

— Da' parcă anunțase și felcerul Danielescu o conferință.

— Anunțase, dar cu el s-a întimplat ceva mai ciudat.

— Adică?

— Felcerul Danielescu anunțase că va vorbi despre „Cum să ne ferim de bolile molipsitoare”.

— Și a finut conferința?

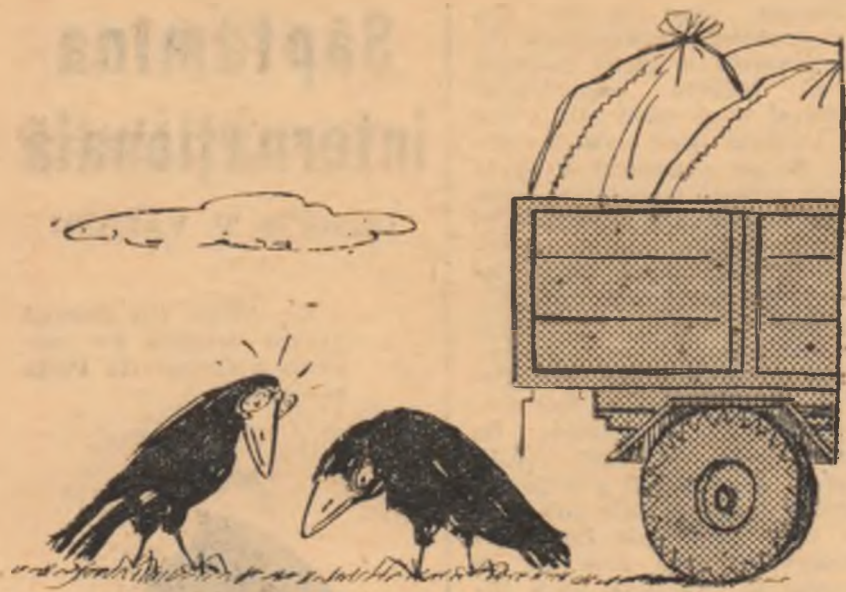
— Nu! Pentru că s-a molipsit și el săracul...

— Și de la cine a luat boala?

— De la... doctorul David.

S. M. RUSU

Colectiviștii string cu grijă recoltele de pe cîmp.

CIORILE: — Nici un bob! O să murim de foame.

(Desen de V. VASILIU)

Paraschiv Gherghiță mai mult vorbește decît muncește, încurcîndu-i și pe alții la treabă.

— Cu vorba multă nu faci zile-muncă...

Marin T. Purcea își trimite nevasta la cîmp, timp în care el își păzește merii și corcodușii.

— Nu s-ar putea spune că nu se gîndește la... „recoltă”.

Marin Vladu a tăiat, la prașila a treia, cei mai viguroși porumbi cu intenția să-și folosească ca nutreț pentru vaca lui.

„Folosul” lui de acum... și de la toamnă.
(Desene de NIC. NICOLESCU)

EPIGRAMME

Numeroși colectiviști, aplicînd cele învățate la cursurile pomi-viticole, obțin succese în munca lor.

Pe țărani acum îi vezi
Dăruiți mereu culturii...
Cele roade din livezi
Sînt și ale-nvățăturii!

La G.A.S. Huși, regiunea Iași, se vor planta în acest an 50 hectare de vie numai pe terase.

De pe astfel de terase
Roditoare și mănoase,
Lesne-i să scrutezi în zare
Spre... belșuguri viitoare.

Colectiviștii din Belitori, raionul Roșiori, nu au reparat încă magaziile de

cereale, deoarece sînt ocupate cu diverse materiale.

Le vezi și-acuma tot ca vai de ele,
Deși la recoltat vine scadența,
Că-n magazii, pe lingă alte cele,
Ei își păstrează astăzi...
negligența.

Unui frunțas în... trăsul la măsea.

Cînd Diogene locuia
Într-un butoi, nu se gîndea
Că tu, să-ți fie și mai bine,
Ai să bagi butoiu-n tine.

GHICITORI

Lîna norilor o toarece
Și fire de apă face,
În văzduh la repezeală
Intinzînd a lor beteală.

(Ploaia)

Acest lac de dimineață
Verde-aprins este la față,
Dar cînd e spre asfințit
Apa i s-a-ngălbenit!

(Lacul)

Melițează, melițează,
Dar nu frînge, ci retează
Și în urmă-i diră lasă
Parcă a trecut o coasă.

(Secerătoarea)

Gura-i mare cît o groapă
Lacomă cu snopi îndoapă,
Iarna stă, se odihnește,
Vara nu mai prididește.

(Batoza)

Mă tăiară, m-au legat
Și în lac m-au aruncat,
Trupul apoi mi-l zdrobiră
Și-n sfîrșit mă răsuciră!

(Cîrpa)

ȘTEFAN FATULESCU

(INSPIRATE DIN FOAIA VOLANTĂ A G.A.C. ISBICENI-OLTENIA)